

چالشها و راهکارهای جنبش کارگری رویدادهای جنبش کارگری اردیبهشت ماه زینت میرهاشمی

کارگران ایران علیرغم مخالفت‌های رژیم، در اردیبهشت ماه، روز جهانی کارگر را در اشکال مختلف برگزار کرده و خواسته های خود را بیان نمودند.

بخشی از کارگران طی یک هفته همزمان با روز کارگر، با صدور بیانیه، تحصن و گردهمایی، به شرایط کار و معیشت خود اعتراض کرده و خواسته های خودشان را بیان کردند.

در ۶ اردیبهشت کارگران قراردادی و پیمانی طی یک گردهمایی قطعنامه ای صادر کردند. آنها در قطعنامه خود، قراردادهای موقت کار را «مصادق برده داری نوین و استثمار نیروی کار در قرن ۲۱» دانسته اند. در قطعنامه کارگران پیمانی در باره قراردادهای موقت آمده است: «این پدیده شوم که کل کارگران جهان با آن مواجه می باشند، با چهره زشت خود حداقل‌های حقوق انسان که متضمن حداقل‌های زنده بودن است را زیر پا گذاشته است.»

کارگران کارخانه های ایران الکتریک رشت، شهید ارک، کاشی گیلان و فرش گیلان از جمله کارخانه هایی بودند که کارگران آن در هفته کارگر در همزمانی با روز کارگر دست به اعتراض زده و خواستار پرداخت دستمزد عقب افتاده خود شدند.

تعدادی از کارگران در روز اول ماه مه در شهر سقز، به دعوت «شورای اول ماه مه» که تشکلی مستقل و خارج از نرملهای تشکلهای «خانه کارگر» و یا «شوراهای اسلامی کار» است، همراه با خانواده های خود دست به راهپیمایی زدند. رژیم ضد کارگری جمهوری اسلامی که تحمل هیچ تشکل مستقل را ندارد با یورش به راهپیمایان، ۴۰ تن از کارگران و فعالان جنبش کارگری در این شهر را دستگیر نمود.

دستگیر شدگان بعد از مدتی در اثر فعالیت بین المللی مدافعان جنبش کارگری و حقوق بشری و نیز فشار نهادهای بین المللی بر رژیم ایران، آزاد شدند.

خانم نجیبه صالح زاده، همسر محمود صالحی (یکی از فعالان دستگیر شده در راهپیمایی شهر سقز) طی نامه ای به نماینده کنفدراسیون بین المللی

نمایندگان کارگری حاضر در مجلس شورای اسلامی دعوت نداشتند. سخنرانان جشن اول ماه مه سندیکاهای مستقل کارگری، کارگرانی بودند که بدون بایدها و نبایدها، از حقوقی سخن گفتند که فراتر از حق افزایش دستمزد بود.

اعتراض به قراردادهای موقت کار، اعتراض به ماده ۹۴ نظام صنفی، لغو کامل لایحه مصوب هیأت دولت مبنی بر خارج کردن کارگران کارگاههای زیر ده نفر از شمول قانون کار و تغییرات جدی در فصل ششم فقط بخشی از خواسته های آنها بود. دیوارهای تالار یاقوت آنقدر ضخیم بود که هیچ کدام از رهگذران خیابان کارگر، صدای حزن انگیز کارگران

سخنران را نشنیدند. هیچ کدام از روزنامه ها از آنها تیرت نزد و هیچ کدام از شبکه های تلویزیونی به گزارش تجمع آنها نپرداخت. اینجا محل برگزاری جشن روز جهانی کارگر توسط سندیکاهای مستقل کارگری است.»

همین روزنامه در بخش دیگری از گزارش فوق می نویسد: «آنها ده هزار نفر نبودند. هیچ کس حضور، تجمع و سخنان آنها را ندید. آنها هیچ شعاری را فریاد نزدند و برای هیچ کس هورا نکشیدند. آنها چند صد نفری بودند که دور از همه جنجالها و تعلقات سیاسی، حزبی، از بدیهیترین حقوق کارگری صحبت کردند و از هیچ کس درخواست کمک و یاری نخواستند و از هیچ کدام از مسئولان دولت انتقاد نکردند به جز خودشان، از خود گفتند و کارگران را برای دفاع از حقوق صنفی خود و برداشتن قدم های اول در راستای احیای دوباره سندیکاهای کارگری مستقل دعوت به همکاری کردند.»

در اردیبهشت ماه اعتراض و اعتصاب کارگری در ابعاد و اشکال متفاوت جریان داشته است. در زیر به تعدادی از آنها اشاره می شود:

۶ اردیبهشت، کارگران شرکت کاشی گیلان در مقابل استانداری گیلان دست به یک گردهمایی زدند. آنها خواستار پرداخت دستمزدهای عقب افتاده و روشن شدن وضعیت کارشان شدند.

۹ اردیبهشت، چایکاران منطقه جاده اصلی لنگرود به لاهیجان وقع در منطقه تالش محله را بستند. علت اعتراض چایکاران به عدم خرید برگ سبز جای توسط کارخانه داران بود.

۱۴ اردیبهشت، معلمان استان اردبیل مقابل ساختمان آموزش و پرورش تحصن کردند و خواستار تحقق خواسته هایشان شدند.

۲۳ اردیبهشت، کارگران کارخانه ریسندگی «پروین اصفهان» در اعتراض به شرایط نامشخص کاری خود در مقابل اداره کل کار استان و خانه کارگر اصفهان دست به تجمع زدند.

۲۵ اردیبهشت، کارگران کشت و صنعت و دامپروری مغان دست به اعتصاب زدند. کارگران اعتصابی که دامنه اعتراض آنها به مدت زمانی قبل از اعتصاب بر می گرده، به عدم پرداخت دستمزدشان و همچنین حقوق اضافه کاریهای انجام شده اعتراض کردند.

۲۵ اردیبهشت، کارکنان و رانندگان اتوبوس رانی بوشهر در اعتراض به عدم پرداخت حقوق و حق بیمه خود دست به اعتصاب زدند.

در اردیبهشت ماه علاوه بر مسائلی که در بالا بدان اشاره شد دو رویداد مهم در جنبش کارگری اتفاق افتاد. هیأتی از کنفدراسیون بین المللی اتحادیه های آزاد به ایران سفر کرد. سفر هیأت فوق با دخالت فعالان جنبش کارگری از محدوده دیدارهای فرمایشی با مسئولان خانه کارگر و دولت خارج شد. اتحادیه کارگران آزاد جهان بیش از ۱۵۰ میلیون عضو و از قوی ترین تشکلهای کارگری جهان است. اتحادیه در سفر خود به ایران در اعتراض به کشتار کارگران شهر بابک به سازمان بین المللی کار شکایت کرده و دولت ایران را به نقض حقوق کارگران و کشتار آنها محکوم کرده است.

رویداد دیگر، نامه سرگشاده گروهی از کارگران ایران خود رو به رئیس هیأت اتحادیه کارگران آزاد جهان است. نامه کارگران ایران خود رو در همین شماره نبرد خلق درج خواهد شد.